

ТЕОРЕТИЧНІ ПІДХОДИ ДО СТИМУЛЮВАННЯ ЕКОНОМІЧНОГО РОЗВИТКУ РЕГІОНІВ

О.Я. Маліновська

кандидат економічних наук, доцент

Львівський національний університет імені Івана Франка (м. Львів, Україна)

e-mail: malinovska_o@ukr.net; ORCID: <https://orcid.org/0000-0001-5820-3896>**Р.Я. Ватуляк**

студент

Львівський національний університет імені Івана Франка (м. Львів, Україна)

e-mail: vatuliako@gmail.com

У статті розглянуто теоретичні підходи до стимулювання економічного розвитку регіонів України. Проаналізовано сучасні економічні виклики, зокрема міжрегіональні диспропорції та нерівномірний розвиток, що перешкоджають стійкому економічному зростанню. Досліджено ключові механізми стимулювання, зокрема роль держави, децентралізації, інновацій та інфраструктурного розвитку. Особливу увагу приділено аналізу європейського досвіду стимулювання регіонального розвитку та можливостям його адаптації до українських умов. Зроблено висновки про важливість інтегрованого підходу до регіональної політики, що передбачає співпрацю держави, місцевих органів влади, бізнесу та громадськості для забезпечення сталого економічного зростання та вирівнювання регіональних диспропорцій. Важливим аспектом дослідження є врахування соціальних та екологічних чинників у процесі стимулювання економічного розвитку регіонів. Соціальна спрямованість регіональної політики має забезпечувати підвищення рівня життя населення, зменшення безробіття та доступність якісних соціальних послуг, що є ключовими умовами для залучення інвестицій та утримання трудових ресурсів. Екологічний аспект передбачає впровадження “зелених” технологій, раціональне використання природних ресурсів і мінімізацію негативного впливу на навколишнє середовище, що є невід’ємною частиною сталого розвитку. Отже, інтеграція соціальних та екологічних цілей у регіональну економічну політику дозволить забезпечити не лише економічне зростання, а й довгострокову стабільність і конкурентоспроможність регіонів України.

Ключові слова: децентралізація, інновації, інфраструктурний розвиток, механізми, міжрегіональні диспропорції, регіональна політика, державне регулювання.

ВСТУП

Стимулювання економічного розвитку регіонів України набуває особливої уваги в умовах сучасних економічних викликів, зокрема у зв’язку зі значними міжрегіональними диспропорціями, спричиненими різними рівнями економічної активності, інфраструктурної розвиненості та соціальних умов. Актуальність теми зумовлена необхідністю пошуку ефективних інструментів для стимулювання економічного зростання в регіонах, що дозволить підвищити рівень добробуту населення, забезпечити економічну стабільність і конкурентоспроможність регіонів як на внутрішньому, так і на зовнішньому ринках.

Проблема економічного розвитку регіонів України є однією з ключових у забезпеченні сталого розвитку країни. Її актуальність зумовлена низкою чинників, що потребують детального аналізу та пошуку ефективних рішень, зокрема:

- міжрегіональні диспропорції — Україна характеризується значними міжрегіональними диспропорціями, які проявляються на різних рівнях економічного розвитку, інфраструктурної забезпеченості та соціальних умов. Наприклад, розвинені регіони, такі як Київ, Львів чи Харків, мають високий рівень економічної активності, тоді як депресивні регіони (наприклад, деякі області на сході чи півдні) стикаються зі зниженим рівнем інвестицій, слабкою інфраструктурою та відтоком населення. Ці диспропорції обмежують потенціал економічного зростання країни загалом;
- необхідність підвищення конкурентоспроможності — умови глобалізації та інтеграції України у світову економіку вимагають підвищення конкурентоспроможності регіонів. Це охоплює розвиток інноваційних галузей, підтримку малого та середнього бізнесу, залучення іноземних інвестицій і формування сприятливого інвестиційного клімату. Без

ефективних механізмів стимулювання регіонального розвитку Україна ризикує залишитися на периферії глобальних економічних процесів;

- *соціальні аспекти* — економічне зростання регіонів безпосередньо впливає на рівень добробуту населення. Нестача робочих місць, низький рівень доходів і слабка соціальна інфраструктура призводять до міграції робочої сили, зокрема, за кордон, що поглиблює демографічну кризу. Стимулювання економічного розвитку регіонів дозволить створити нові робочі місця, підвищити доходи населення та покращити якість життя;
- *інфраструктурний розвиток* — однією з головних перешкод для економічного розвитку багатьох регіонів є недостатній рівень інфраструктурної розвиненості. Це стосується як транспортної інфраструктури (дороги, залізниці, порти), так і комунікаційних мереж (інтернет, енергетика). Інвестиції в інфраструктуру є ключовим чинником для залучення бізнесу та створення умов для економічного зростання;
- *державна політика та децентралізація* — процес децентралізації, який активно реалізується в Україні, створює передумови для більш ефективного управління регіональним розвитком. Надання більшої автономії місцевим органам влади дозволяє краще враховувати специфіку кожного регіону та розробляти цілеспрямовані програми підтримки. Однак для повноцінного використання потенціалу децентралізації необхідні чіткі механізми фінансування та координації зусиль на рівні держави;
- *інновації та цифрова економіка* — у сучасних умовах важливим чинником економічного розвитку є інновації та цифрова трансформація. Регіони, які зможуть інвестувати в нові технології, розвивати високотехнологічні галузі та забезпечувати цифрову інфраструктуру, матимуть конкурентні переваги. Це також дозволить залучати молодих фахівців і стимулювати підприємництво;
- *екологічний аспект* — економічний розвиток регіонів повинен враховувати екологічні виклики, зокрема, проблеми забруднення навколишнього середовища та нераціонального використання ресурсів. Впровадження “зелених” технологій і сталого розвитку є важливим елементом для забезпечення довгострокового економічного зростання.

Лише за таких умов можна досягти збалансованого розвитку регіонів, підвищити рівень добробуту населення та забезпечити економічну стабільність України в довгостроковій перспективі.

Метою дослідження є вивчення теоретичних підходів до стимулювання економічного розвитку регіонів України, аналіз наявних методів і механізмів державного регулювання, а також визначення перспективних напрямів розвитку регіональної політики в контексті сучасних економічних викликів.

АНАЛІЗ ОСТАННІХ ДОСЛІДЖЕНЬ І ПУБЛІКАЦІЙ

Сучасні підходи до стимулювання економічного зростання територій вивчали багато вітчизняних науковців, зокрема, С. Біла, В. Гесць, М. Долішній, О. Шевченко, І. Сторонянська та інші. Проблеми формування ефективного організаційно-економічного механізму останнім часом широко висвітлювалися як у працях вітчизняних, так і зарубіжних учених, серед яких можна відзначити роботи Л. Гурвіця, Т. Гордієнко, Д. Дударева, С. Измалкова, Р. Майерсона, Н. Подопріхіна, К. Соніна.

Аналіз останніх досліджень і публікацій свідчить, що проблематика стимулювання регіонального економічного розвитку розглядається як у європейській, так і в українській науковій літературі. Європейські вчені, такі як Ф. Ескер, В. Істуріс, А. Родрігес-Позе, звертають увагу на важливість розвитку інституційної спроможності регіонів, децентралізації та підтримки місцевих ініціатив для забезпечення сталого економічного зростання. Вони також підкреслюють роль інновацій та інтеграції в глобальні економічні процеси як ключових чинників розвитку.

Провідні вчені, зокрема, О. Амоша, В. Гесць, С. Коваленко та інші, досліджують проблеми диспропорційного розвитку регіонів у контексті інфраструктурної недостатності та соціально-економічної нерівності. Вони підкреслюють важливість державної підтримки в реалізації програм регіонального розвитку та необхідність адаптації європейського досвіду до українських реалій.

МАТЕРІАЛИ ТА МЕТОДИ ДОСЛІДЖЕНЬ

Методологічна та інформаційна основа статті ґрунтується на комплексному аналізі наукових праць вчених, які досліджують теоретичні підходи до стимулювання економічного розвитку регіонів, що дозволяє виокремити ключові концепції та моделі регіонального розвитку. Використання законодавчих актів України, охоплюючи зміни до законів, забезпечує розуміння нормативно-правової бази, яка регулює регіональну економічну політику. Інтернет-ресурси, зокрема, дані державних установ, аналітичні звіти та статистичні мате-

ріали, доповнюють дослідження актуальною інформацією, що дає змогу оцінити реальний стан регіонального розвитку та визначити ефективні інструменти його стимулювання. Такий підхід забезпечить наукову обґрунтованість та практичну значущість дослідження.

РЕЗУЛЬТАТИ ТА ЇХ ОБГОВОРЕННЯ

Перспективи соціально-економічного розвитку України визначаються реаліями сьогодення: економічною політикою держави, її нормативно-правовим забезпеченням, особливостями політичної ситуації, рівнем життя населення тощо. Розвиток регіональної економіки опосередковується тенденціями, пріоритетами та чинниками, що визначають стан національної економіки загалом. Для ефективного дослідження таких тенденцій і факторів необхідно розглянути ті історичні події та пріоритети соціально-економічної регіональної політики України, що формували й визначали сучасний стан вітчизняної регіональної економіки [1].

Соціально-економічний розвиток регіону — комплексний процес, що включає покращення економічних, соціальних, культурних, екологічних та інших умов життя населення на рівні окремого регіону. Він відображає зростання економічної активності, підвищення якості життя, вдосконалення інфраструктури та розвитку людського капіталу. Соціально-економічний розвиток охоплює всі аспекти життєдіяльності регіону, сприяючи сталому розвитку та підвищенню конкурентоспроможності на загальнонаціональному рівні [2; 3].

Економічне зростання — процес збільшення обсягів виробництва товарів і послуг в країні або регіоні за певний період часу. Це зростання характеризується підвищенням рівня національного доходу, продуктивності праці, інвестицій і зайнятості населення. Економічне зростання є одним із ключових чинників підвищення добробуту населення та розвитку економіки, сприяючи створенню нових робочих місць і покращенню рівня життя.

Стимулювання розвитку регіону — система цілеспрямованих способів і заходів, свідомі дії органів державної та місцевої влади, спрямовані на підвищення ефективності діяльності суб'єктів господарювання та поліпшення умов для економічного зростання. Стимулювання передбачає зовнішній вплив, що спричиняє дії, спрямовані на досягнення поставлених економічних і соціальних цілей. Це можуть бути як фінансові інструменти, такі як податкові пільги, субсидії та гранти, так і адміністративні заходи, наприклад спрощення регуляторних процедур або поліпшення інфраструктури.

Отже, для забезпечення ефективного стимулювання регіонального розвитку необхідно застосовувати різноманітні теоретичні підходи, що відповідають сучасним викликам і потребам України [4].

Першим підходом, що часто розглядається в науковій літературі, є неокласичний підхід до економічного розвитку. Він базується на принципах ринкової економіки, де основною рушійною силою розвитку є вільна конкуренція та ефективний розподіл ресурсів на ринку. У межах цього підходу стимулювання регіонального розвитку передбачає мінімальне втручання держави в економічні процеси та створення умов для розвитку підприємництва, інвестицій та інноваційної діяльності. Неокласичний підхід передбачає, що ринки здатні самі забезпечити оптимальний розподіл ресурсів і вирівнювання диспропорцій між регіонами завдяки мобільності праці, капіталу та технологій. Одним із головних інструментів стимулювання регіонального розвитку в межах цього підходу є створення інституційних умов для розвитку малого та середнього бізнесу, а також сприяння конкуренції між підприємствами.

Однак в умовах України цей підхід не завжди дає бажані результати. Регіони мають різний рівень економічного розвитку, інфраструктурної забезпеченості, демографічної структури та соціальних умов, що ускладнює реалізацію неокласичних моделей. Тому виникає необхідність більш активного втручання держави в економіку для подолання регіональних диспропорцій. Тут важливо звернутися до кейнсіанського підходу, який акцентує увагу на активній ролі держави в стимулюванні економічного розвитку через фінансові та монетарні інструменти. Цей підхід передбачає, що держава повинна виконувати роль регулятора, який забезпечує підтримку певних регіонів через інвестиції в інфраструктуру, освіту, охорону здоров'я та соціальні програми. Така політика особливо актуальна для депресивних регіонів, де ринок самостійно не здатний забезпечити стаке економічне зростання [5]. Підвищення ефективності публічної влади в Україні, зокрема, місцевого самоврядування, що є найбільш наближеним до людей у процесі надання найнеобхідніших послуг, сьогодні є одним із найважливіших завдань. Управлінська діяльність потребує розроблення методики, яка надаватиме конкретну й досконалу оцінку результатів. Це вимагає проведення досліджень показників, що можуть виступати мірилом ефективності роботи суб'єктів у системі місцевого самоврядування [6; 7].

Одним із важливих аспектів кейнсіанського підходу є використання механізмів дер-

жавних інвестицій і підтримки зайнятості для стимулювання попиту в економіці. В умовах України це може означати інвестування в розвиток інфраструктури на регіональному рівні, особливо в тих регіонах, які найбільше потребують модернізації транспортної, енергетичної та соціальної інфраструктури. Важливим інструментом підвищення конкурентоспроможності регіональних економік і сприяння інтеграції відсталих регіонів у загальнонаціональний ринок є інвестиції в освіту та професійну підготовку.

Ще одним важливим теоретичним підходом до стимулювання економічного розвитку регіонів є інституціональний підхід, який зосереджується на ролі інституцій та інституційних змін у розвитку регіональних економік. У межах цього підходу важливо створювати сприятливе інституційне середовище для розвитку бізнесу, залучення інвестицій і забезпечення правової стабільності. Інституційний підхід визнає, що для забезпечення ефективного економічного розвитку необхідно мати дієві правові механізми, які регулюватимуть взаємодію між підприємствами, державними органами та іншими суб'єктами економічної діяльності. В умовах України це може передбачати удосконалення законодавства, яке стосується регіонального розвитку, спрощення процедур отримання дозволів, а також забезпечення прозорості у сфері державних закупівель і підвищення ефективності державного управління.

Інституційний підхід також передбачає важливу роль місцевих органів влади в регіональному розвитку. Децентралізація, яка активно здійснюється в Україні, є одним з аспектів інституціональних змін, що сприяють регіональному розвитку. Передача повноважень на місцевий рівень дозволяє регіонам самостійно визначати пріоритети розвитку, залучати інвестиції, розвивати місцеві ресурси та ефективніше розподіляти фінансові ресурси. Це дає змогу створювати більш гнучкі та адаптовані до місцевих умов стратегії економічного розвитку, що сприяє вирівнюванню регіональних диспропорцій і забезпеченню стійкого економічного зростання [7].

Сучасні теоретичні підходи до стимулювання економічного розвитку регіонів також охоплюють ендегенні моделі розвитку, що зосереджуються на використанні внутрішніх ресурсів регіонів для забезпечення стійкого зростання. Ендегенний підхід базується на припущенні, що кожен регіон має унікальні ресурси, такі як природні багатства, людський капітал, інноваційний потенціал або культурна спадщина, які можуть бути використані для стимулювання економічного зростання. Це може охо-

плювати розвиток аграрного сектору, туризму, IT-індустрії, науково-дослідної діяльності або інших секторів, що мають потенціал для розвитку в конкретному регіоні. Важливим аспектом цього підходу є підтримка місцевих підприємств, розвиток кластерів, створення інноваційних центрів і технопарків, що дозволяє підвищити конкурентоспроможність регіональних економік і забезпечити їх інтеграцію в глобальні ринки [8].

Регіональні політики в межах ендегенного підходу можуть охоплювати розвиток соціальної інфраструктури, що сприяє підвищенню якості життя населення та залученню молодих фахівців до регіонів. Забезпечення доступу до якісної освіти, медицини та культурних послуг сприяє закріпленню людського капіталу в регіонах і стимулює економічний розвиток. Важливим є розвиток сучасних транспортних мереж, логістичних центрів і зв'язку, що дозволяє регіонам краще інтегруватися у внутрішній і зовнішній ринки.

Ще одним важливим теоретичним підходом до стимулювання регіонального розвитку є теорія сталого розвитку, яка акцентує увагу на досягненні балансу між економічними, соціальними та екологічними аспектами розвитку. У контексті регіонального розвитку це вимагає врахування екологічних чинників при розробленні стратегії розвитку, зокрема, захисту природних ресурсів, зменшення впливу промислових підприємств на довкілля, розвитку екологічно чистих технологій і використання відновлюваних джерел енергії. Теорія сталого розвитку передбачає, що економічне зростання регіонів повинно поєднуватися з екологічною безпекою та соціальною справедливістю. Для України, де проблема екологічного забруднення є особливо гострою, цей підхід є надзвичайно актуальним [9; 10].

Екологічно спрямовані стратегії розвитку можуть охоплювати розвиток альтернативної енергетики, зокрема вітрової, сонячної та гідроенергетики, що дозволить зменшити залежність від викопних видів палива та покращити екологічну ситуацію. Крім того, важливим напрямом є розвиток "зеленої" економіки, що включає створення нових робочих місць у сферах екологічно чистого виробництва, переробки відходів, охорони навколишнього середовища та ландшафтного планування.

ВИСНОВКИ

Отже, теоретичні підходи до стимулювання економічного розвитку регіонів України охоплюють різноманітні моделі та стратегії, що поєднують як ринкові механізми, так і активну роль держави та місцевих органів вла-

ди. Ефективна регіональна політика повинна враховувати інституційні, соціальні, екологічні та економічні чинники, а також спиратися на внутрішні ресурси регіонів для забезпечення стійкого зростання. Також розглянуто теоретичні підходи, які демонструють, що ефективне стимулювання економічного зростання регіонів залежить від поєднання ринкових механізмів та активної участі держави й місцевих органів влади. Роль держави полягає не лише у форму-

ванні сприятливого інституційного середовища, а й у прямій підтримці інновацій, інвестицій та інфраструктурного розвитку регіонів.

Отже, стимулювання економічного розвитку регіонів України вимагає інтегрованих дій із боку держави, місцевих органів влади, бізнесу та громадськості, що сприятиме як вирішенню регіональних диспропорцій, так і загальному зростанню добробуту населення та підвищенню якості життя.

ЛІТЕРАТУРА

1. Назарова М.І. Стимули соціально-економічного розвитку регіону. *Економіка і держава*. 2011. № 11. С. 88–90. URL: http://www.economy.in.ua/pdf/11_2011/25.pdf (дата звернення: 14.12.2024).
2. Коломийчук В.С. та ін. Стратегічні засади соціально-економічного розвитку регіону. (Методологія, методи, практика). Ін-т регіон. дослідж., Терноп. обл. держ. адмін. Т.: Укрмедкнига, 2002. 277 с.
3. Кизим М.О., Белікова Н.В., Беккер М.Л. Науково-методичне забезпечення вирішення проблемних ситуацій в регіонах України. *Проблеми економіки*. 2021. № 2. С. 70–85. DOI: <https://doi.org/10.32983/2222-0712-2021-2-70-85>
4. Лизун М.В. Розвиток процесів регіональної економічної інтеграції: валютний аспект. *Галицький економічний вісник*. 2016. № 1 (50). С. 155–163. URL: <https://galicianvisnyk.tntu.edu.ua/pdf/50/97.pdf> (дата звернення: 20.12.2024).
5. Інституційні фактори стійкого розвитку регіональних соціально-економічних систем: монографія / В.П. Решетило, Г.В. Стадник, І.А. Островський та ін.; за заг. ред. В.П. Решетило; Харк. нац. акад. міськ. госп-ва. Х.: ХНАМГ, 2013. 241 с.
6. Пуцентейло П.Р., Завитій О.П. Особливості формування стратегії управління економічним розвитком регіону. *Подільський вісник: сільське господарство, техніка, економіка. Економічні науки*. 2017. Випуск 27. С. 298–308. URL: <https://bit.ly/4iw0zgJ> (дата звернення: 14.12.2024).
7. Маліновська О.Я., Ревуцький А.І. Теоретичні основи ефективності функціонування органів місцевого самоврядування. *Збалансоване природокористування*. 2022. № 3. С. 70–77. DOI: <https://doi.org/10.33730/2310-4678.3.2022.266561>
8. Лукеря Т. Що зараз відбувається з державною політикою відновлення громад і які питання треба врахувати. Портал “Децентралізація”. 2023. URL: <https://decentralization.ua/news/17127> (дата звернення: 12.10.2023).
9. Гриценко А.А. Економіка України на шляху до інклюзивного розвитку. *Економіка і прогнозування*. 2016. № 2. С. 9–23. DOI: <https://doi.org/10.15407/eip2016.02.007>
10. Гонта О. Проблеми диспропорційності економічного зростання національного господарства України та її окремих регіонів. *Проблеми і перспективи економіки та управління*. 2018. № 2. С. 57–63. DOI: [https://doi.org/10.25140/2411-5215-2018-2\(14\)-57-63](https://doi.org/10.25140/2411-5215-2018-2(14)-57-63)

THEORETICAL APPROACHES TO STIMULATING REGIONAL ECONOMIC DEVELOPMENT

Malinovska O.

Candidate of Economic Sciences, Associate Professor
Ivan Franko National University of Lviv (Lviv, Ukraine)
e-mail: malinovska_o@ukr.net; ORCID: <https://orcid.org/0000-0001-5820-3896>

Vatuliak R.

Student
Ivan Franko National University of Lviv (Lviv, Ukraine)
e-mail: vatuliako@gmail.com

The article considers theoretical approaches to stimulating the economic development of the regions of Ukraine. Modern economic challenges are analyzed, in particular interregional disparities and uneven development, which hinder sustainable economic growth. Key mechanisms of stimulation are studied, in particular the role of the state, decentralization, innovation and infrastructure development. Particular attention is paid to the analysis of the European experience of stimulating regional development and the possibilities of its adaptation to Ukrainian conditions. Conclusions are drawn about the importance of an integrated approach to regional policy, which involves cooperation between the state, local authorities, business and the public to ensure sustainable economic growth and equalization of regional disparities. An important aspect of the study is the consideration of social and environmental factors in the process of stimulating the economic development of regions. The social orientation of regional policy should ensure an increase in the standard of living of the population, a decrease in unemployment and the availability of quality social services, which are key conditions for attracting invest-

ment and retaining labor resources. The environmental aspect involves the introduction of green technologies, rational use of natural resources and minimization of negative impact on the environment, which is an integral part of sustainable development. Thus, the integration of social and environmental goals into regional economic policy will ensure not only economic growth, but also long-term stability and competitiveness of the regions of Ukraine.

Keywords: decentralization, innovation, infrastructure development, mechanisms, interregional disparities, regional policy, state regulation.

REFERENCES

1. Nazarova, M.I. (2011). Incentives for the socio-economic development of the region. *Economy and the state*, 11, 88–90. Retrieved from http://www.economy.in.ua/pdf/11_2011/25.pdf
2. Kolomyichuk, V.S., et al. (2002). Strategic principles of socio-economic development of the region. (Methodology, methods, practice). Institute of Regional Studies, Ternopil Regional State Administration. T.: Ukrmedknyha.
3. Kyzym, M.O., Bielikova, N.V., & Bekker, M.L. (2021). Scientific and methodological support for solving problem situations in the regions of Ukraine (on the Example of the Kharkiv Region). *Problems of the economy*, 2, 70–85. doi: <https://doi.org/10.32983/2222-0712-2021-2-70-85>
4. Lyzun, M.V. (2016). Development of regional economic integration: monetary aspect. *Galician Economic Bulletin*, 1 (50), 155–163. Retrieved from <https://galicianvisnyk.tntu.edu.ua/pdf/50/97.pdf>
5. Reshetylo, V.P. (Ed.), Stadnyk, H.V., Ostrovskiy, I.A., et al. (2023). Institutional factors of sustainable development of regional socio-economic systems: monograph. Kharkiv: KhNAUE.
6. Putsenteilo, P.R., & Zavytii, O.P. (2017). Peculiarities of the formation of a strategy for managing economic development in the region. *Podolsk Bulletin: Agriculture, Technology, Economics. Economic Sciences*, 27, 298–308. Retrieved from <https://bit.ly/4iw0zgJ>
7. Malinovska, O.Ya., & Revutskiy, A.I. (2022). Theoretical basics of the efficiency of the functioning of local government bodies. *Balanced nature using*, 3, 70–77. doi: <https://doi.org/10.33730/2310-4678.3.2022.266561>
8. Lukeria, T. (2023). What is happening now with the state policy of community recovery and what issues need to be considered? Decentralization Portal. Retrieved from <https://decentralization.ua/news/17127>
9. Hrytsenko, A.A. (2016). Ukraine's economy on the road to inclusive development. *Economics and forecasting*, 2, 9–23. doi: <https://doi.org/10.15407/eip2016.02.007>
10. Honta, O. (2018). Problems of disporporation of economic growth of the national economy of Ukraine and its regions. *Problems and prospects of economics and management*, 2, 57–63. doi: [https://doi.org/10.25140/2411-5215-2018-2\(14\)-57-63](https://doi.org/10.25140/2411-5215-2018-2(14)-57-63)

ВІДОМОСТІ ПРО АВТОРІВ

МАЛІНОВСЬКА Ольга Ярославівна, кандидат економічних наук, доцент, доцент кафедри публічного адміністрування та управління бізнесом, Львівський національний університет імені Івана Франка (вул. Миколи Коперника, 3, м. Львів, Україна, 79000; e-mail: malinovska_o@ukr.net; ORCID: <https://orcid.org/0000-0001-5820-3896>).

ВАТУЛЯК Роман Ярославович, студент, Львівський національний університет імені Івана Франка (вул. Миколи Коперника, 3, м. Львів, Україна, 79000; e-mail: vatuliako@gmail.com).